

Sva prava umnožavanja i kopiranja u bilo kom obliku zadržana.

Hironu se činilo da Sunce zalazi sporije nego ikad. Povremeno bi bacao pogled na ovo lice i uvek zaticao istu sliku: nemobolna zgronom licu, iza vrsto stegnutih zenica, iza belih usana koje gutaju krik u sopstvenoj sluzi. Šestoro preostalih je stajalo na svojim mestima, pripravno da postupi po dogovoru ili potrebi, tu, na Bregu iskušena sa koga se pružio veli anstven pogled na Crvenu mo varu ismo Uše. U trenutku kada je poslednji zrak Sunca odblesnuo kroz ustajalu vodu, Hiron je shvatio otkuda to neobično ime... Ipak, samo je rekao: "Vreme je".

1

Zoološki vrt kao da je namah oiveo. Krucimajmuna i egzotičnih pturina behu rasparani urlicima velikih maha i brojnih hipopotama. Divlja goveda su se nadvikivala sa slonovima, a zavijan je vukova potiralo je kreštanje hijena.

Valerija Antumo prieproзору i zagleda se unome. Mrah beše uobičajeno nepomično, kao i svih prethodnih veeriovog toplog oktobra, ali jasno je osećala kako joj se strah otapa u ustima. Nije mogla da se ne seti svih priao osetljivostiivotinja na zemljotrese, vulkane, poplave i druge slične kataklizme... nešto veliko i strašno se upravo događalo ili je neposredno predstajalo ona, sa svojim skučenim ljudskim ulimanije bila u stanju da razabere šta.

Vetar je pimuo produvavši je u trenu kao da je gola. Mahinalno je pritvorila prozor. G raju ivotinja se samomalo utihnula, ostaju i jednako pretećai zlokobna.

Nije više imalamira u svom kabinetu. Ugasila je cigarete i, ostavljajući sve rasprostrto postolu, uputila se stepenicama nani. Dole su ljudi, ne baš prijatni, ali ipak kolege, naučnici, mouda poneko iz pomog osoblja i, nadala se, stari Jevrem.

U hodniku ivotinje se nisu ule. Valerija nije mogla da odredi da li su utihnule ili zidovi dobro izoluju. U svakom slučaju, primirila se, shvatila da nipošto ne sme pokazati strah, gotovo krenula nazad kada je prepoznala smeh Riste ubure, zvanog utura.

Ipak, onaj trenutak beznađa koji ju je obuzeo dok je sam na prozoru oslušivala nemir zverinja, terao ju je dalje. Nešto se dešavalo napolju, nešto nepoznato, različito... oselala je to svim svojim bićima.

"O, pa ko nam je to došao?" sačekala je podruglji i glas Riste ubure. "Naša Varvarka."

Svih petoro prisutnih, jedna žena među njima, usmeriše poglede ka njoj. S olakšanjem Valerija uhvati Jevremov pogled. Krenula je ka njemu, ignorišući Ristine pokušaje da je, ne ustajući, dohvati. Bilo je par ljudi na Institutu koje, prostim jezikom rečeno, nije podnosila. Vode mesto pripadalo je, svakako, u turo, fizički sitnom, duhovno ništavnom biću koje je, sam Bog zna kako, završilo sve te škole potrebne da se uvali na jedno ovakvo mesto.

Onda je shvatila da prozori ove prostorije gledaju na sasvim drugu stranu, prema gradskom šetalištu i da se, najverovatnije ovde nije ništa ulo.

"Šta je, devojice?" upita je Jevrem, ispitivajući je odmeravajući. "Šta te je to uznemirilo, nije valjda ova naša tura-ispitatura."

"Ah. Nemogu da me izbace iz takta muškarci koje mogu da podignem jednom rukom, posebno ako su pri tom toliko ružni da jedva da bi se usudila da ih dotaknem bez rukavica."

Smeh u prostoriji. tura, uozbiljen, ustaje lagano i prilazi, među tim Valerijom u pu u je podruglji pogled.

"A ko nam eravaš bilo šta da mi kažeš, molim te, ostani na dovoljnoj udaljenosti da me tvoj zadah ne bi dotukao."

"O la la, ala smo se osilili. Mora da si celog jutro dizala one tvoje tegove, pa ti se čini da je ceo svet tvoj, a? Kad si si poslednji put, onako odistinski..."

"Dosta, grem linu nakazni... ono bi nešto drite u podrumu i man-puta više ljudskosti od tebe..."

"E, narode, mir", umesala se stari Jevrem svojim autoritativnim glasom. "Nema potrebe da se krvite ovde..."

"Ma ništa to nije", govorio je Rista. "Ništa. Mi se u stvari volimo, je li tako, Varvarko? Ta tvoja opsednutost mišićima"

ma o-tipovima je samo maska. Tebi je potrebna suptilna muškarina poput mene."

Valerija nije morala da glumi izraz gađenja koji joj je iz najudaljenijih delova utrobe izbilo na lice. O davno je naučila da ne pokazuje svoju reakciju na nadimak Varvarka, ali je svaki put proklela sebe kada je prvi put pomenula da je zaljubljena u seriju o Konanu i mister univerzuma Gabrijela, koji je igrao u prvih devetnaest epizoda. Takav spoj sirove snage i uzvišenosti nemoe se odglumiti - s tim se ovek računa. Bilo joj je, zapravo, jasno zašto joj je tura nadenuo takav nadimak, zašto je stalno zadirkuje i provocira - pa sveti Gabrijel, kako ga je ona u sebi nazivala, verovatno je još kao petomesečni fetus bolje izgledao od ture.

O krenula je le a svim a osim Jevrem u i sela na stolicu, pose u i za cigaretom i Jevrem ovim upalja em . Sna no je povukla prvidim i ostala tako neko vrem e, pokušavaju i da u lom sluha prodre dalje od ove prostorije, u uznem iruju u spoljašnjost.

"O tvori prozor, m olim te", sam o je rek la. M ada skoro tri puta m la a od Jevrem a, bila je s njim na ti. Od prvog dana dolaska u Institut, stvorila se nekakva nevidljiva, neraskidiva spona m e u njim a. esto je razm išljala šta su njih dvoje pronašli jedno u drugom : oca, dedu, brata, k erku, unuku... nikada nije uspevala da razreši tu enigm u, a nikada se nije ni trud ila da to zaista postigne. inilo joj se da bi previše razum a ili re i u njihovom odnosu sve pokvarilo.

Spolja u e tišina - ista, uobi ajena. Prišla je prozoru. I onaj neprijatni vetar kao da nije duvao s ove strane. Ništa se nije u lo, ništa se nije pom eralo, beše to najobi nija no na svetu.

ute i, Jevrem je stajao uz nju, pokušavaju i da pronikne u uzroke njenog uznem irenja, pom no zagledaju i svojim stara kim o im a pom r inu.

D a li to zna i da je opasnost prošla, razm išljala je V alerija. D a li su sve ivotinje osetile nešto... kako to proveriti? K ako... B o e, zver ica u podrum u!

L ice joj je naglo ivnu lo. O krenula se Jevrem u, gotovo šap u i: "H ej, m o em o li do podrum a, do kaveza. H tela bih nešto da proverim kod uvara."

"V aljda m o em o. D osad bar..."

"Hajdemo!"

K renuše.

"S i k ter!" dobacila je R isti u turi u prolazu i uz jedno " ao, narode", izašla van. Jevrem je pokušavao da je prati.

"Polako, devoj ice. N isam ja više za tr anje... N ego, šta ti se sad vrzm a u glavi?"

" ivotinje... ceo zo loški vrt je od jedanput prodre ao, sve ivotinje su po ele uznem ireno da kri e... neko vrem e, bilo je strašno, a sada se sve um irilo."

"Pa, dešava se to s vrem ena na vrem e. K ad budeš ovde provela trideset tri godine kao ja, shvati eš da su takve stvari, ako ne baš uobi ajene, a ono sasvim objašnjive. C eo zo loški vrt je kao jedan organizam. D ovo ljno je da negde neko zakrešti u pola no i i razbudi neko licinu, ovi e m u uzvratiti istom m erom i uskoro celokupna m ena erija dre i."

"N e znam . N isam sigurna da je ovoga puta sve tako jednostavno. K ao da je ne ega bilo, ne eg zlokobnog... ne eg..."

"B aš m e zanim a na osnovu ega sm atraš da je ovoga puta nešto bitno razli ito u pitanju."

"Instinkt."

"T ja. O staješ danim a sam a u onolikoj prostoriji, sed iš do duboko u no ... nom alno je da si uznemirena."

"Nije to..."

"Ma, vraga nije. Šta je bilo sa onim Miti em? Videla si se jedanput i odbacila ga. Ve e je za izlaske, provod, ne za sticanje nau ne slave... Vrem e ti je da se sku iš..."

"Nem o j i ti, ika Jevrem e. N isam ja tip dom a ice, a sem toga, M iti je obi an slabi ..."

"S labi ti ovaj, slabi ti onaj. N arod je sada sav takav. N em a više snagatora i K onana..."

"N e tra im ja K onana, ika Jevrem e, tra im sam o da m uškarac bude u stanju da m e prenese preko ku nog praga. M iti nije m ogao da otvori vrata M etropola. Z am isli b lam a: gumuo je vrata, a ona su ga potisnula... i tri puta tako. Ne mogu to da podnesem..."

"A m o eš da podneseš da m uškarac bude gluplji osam puta od tebe, a?"

"N e m ora da zna i..."

"M a, m ora. M isliš da e bilo ko sa više od dva gram a m ozga praviti od sebe m ister univerzuma?"

V alerija je sam o slegla ram enim a. inilo joj se da je niko ne razum e i da se tu ništa ne d u initi. Jevrem bi joj esto govorio: "U tegni se u neku suknju, im aš duge noge, lepo dupence, ne skrivaj grudi... neka te ljudi vide..." ali Valerija nikada nije bila u stanju da razm išlja na taj na in. V rem e je prolazilo, a ona se sve više zakopavala u svoj nau ni rad.

"S toj, ko ide?!" viknuo je stra arna u laz u najdonji podrum . V alerija i Jevrem se nasmejaše. B io je to Teofil, dobro udni debeljuškasti ove uljak u srednjim etrdesetim , koji je više od svega voleo da glumi strogost.

A zapravo sve je bilo vanredno dobro uvano. O d kada je nepoznata ivotinja dospela u Institut, najdonji podrum je pretvoren u tvr avu, sa izuzetnom kontrolom kako bi se spe ile bilo kakve nepo eljne posete. B ilo je nekih nagoveštaja da su se najm anje tri svetske grupe zainteresovale da m ilom ili silom preuzm u to fantasti no blago, koje je neverovatnim spletom okolnosti dospelo u ovu m alu balkansku sredinu. ak je i jednoj grupi Arapa, za koju se posum njalo da su pripadnici teroristi ke organizacije A M W , zabranjen u lazak u zem lju .

"I šta o ekuješ da ovde potvrdiš ili opovrgneš?" upitao ju je Jevrem kada su prošli kontrolu i zaputili se izdvojenim hodnikom ka prostoriji sa zverkom , za koju su ak i neki nau nici argum entovano tvrdili da pot i e sa druge planete.

"N e znam . inim i se zanim lju im da pogledam o kako je ova zver ica reagovala. P rev iše je m ogu nosti da bih svaku detaljno razm atrala unapred."

"S am o su uvari ovde", zaklju io je Jevrem , kada su prom akli kraj m etal-detektora i stupili u naj uvaniju prostoriju na B alkanu .

D vojica m ladi a, zabavljeni šah partijom , nezainteresovano su propratili u lazak neobi nog para nau nika. Jednakom nezainteresovanoš u provodili su svoje vreme na svega dva metra od, kako je upravnik O gnjen rekao, prvog apsolutno sigurnog dokaza da ivot postoji i izvan Zemlje.

A hermetički izolovan stakleni kavez, osvetljen snanom svetlošću, bio je u to isto neobično zverke koja bi mogla nastati ukrštanjem psa i iguane, ukoliko bi se takva kombinacija uopšte mogla napraviti.

"Kako je, momci?" rekla je Valerija. Njena hladno a i ne baš preterano privlačan izgled, kratka kosa, naočare, nepravilan nos, odeća koja prikriva skladno građeno telo, stvorili su od nje - ortaka. Svi u Institutu su je znali kao takvu i malo njih je reagovalo na nju kao na ensko.

"Evo, deljem ga", progovorio je mladi od dvojice, poznat po nadimku Karfiol. Prvog dana rada u Institutu priao je svoju priuotom kako je ostavio poslednju devojkusamo zbog toga što ga je terala da jede karfiol. Valeriji je bio simpatičan kao drug, pomagao joj je da lep i tapete, vodio ju je na konjike trke, ali nikada se ništa meunjim anije razvilo.

"Treba mi malo vaše pa nje", rekla je Valerija i njih dvojica se zagledaše. "Naravno, ako ste bili u stanju da išta vidite izvan table."

"Hajde, lutko", ree stariji muškarac, nadzornik obezbeđenja Baskin, nekadašnji šef vizantijske policije. "Daju je mo koja teška pitanja si nam sad pripremila."

Valerija priestaklenom kavezu i zagleda se u zverku. Ivo tinja je bila potpuno mirna, jedino je malo nakrivila glavu prema njoj i posmatrala je ogromnim, zelenim oćim a. Im a li razum a u njim a, zapitala se Valerija, im a li i ega osim tuge za neznano dalekim domom.

"Pre otprilike petnaestak minuta", poela je, "najednom, sve ivo tinje zoološkog vrta su se uznemirile. Zanimam e da li ste prim etili bilo kakvu prom enu u ponašanju ovog stvora ovde."

"Nismo", ree Baskin.

"Jesmo", kao eho javi se Karfiol.

Baskin ga pogleda prekorno.

"Jesmo", ponovio je mladi, kao da se pravda. "Pred kraj prošle partije, dok si razmišljao kako da se izvu eš iz bezizlaza, moju pa nju je privukao pokret: zverica se u jednom trenu trgla, podigla glavu, onjušila vazduh, uhvatila moj pogled i isplazila mi se."

"Budi ozbiljan, Karfiol e", rekla je Valerija, vidno razočarana. Baskin i Jevrem se nasm ejaše.

"Šta da vidim o, varar e?" poeo je mladi. "Ivo tinja je mirna i nepomi na kao svih ostalih dana. Baskin razmišlja kao da igra šah, tako da šaram pogledom unaokolo i esto bacam pogled na kavez. Nije se ni pomerila poslednjih sat-dva, sem kada ste vi ušli."

"Sigurno?"

"Znaš šta, ja nisam naučnik, ne umem stru no da posmatram okolinu. Mora eš da se uzdaš u moj sud ovakav kakav je."

"Pa, baš razmišljam koliko je pouzdan..."

"Kada je trebalo da ti nosim nam eštaj na osmi sprat bez lifta onda sam bio pouzdan, a?"

"Dobro, ne ljudi se... pustite me da razmislim..." Blago je kuckala noktom po staklu, tik uz glavu zverice. "Mođavuljka zaista nije odrasla na Zemlji i kao takva nemođeni da im a zemaljske instinkte..."

"Ili je zaista u pitanju samo obično uznemireno ivotinja izazvano nesanicom", ubaci se Jevrem.

"Mođa..."

"Zašto ti je tako teško da priznaš da nisi bila u pravu?"

"Nije mi teško, ali zaista sam osetila da se događanešto razliito. Nije mi prvi put da ujem ivotinje, pobogu, pa stanujem na sedam stometara odavde. Dore anje ivotinja nije bilo ni lju tito ni razdra livo ni gnevno ni mahnito, više... preplašeno, uznemireno. Zašto m i niko ne veruje da to mogu da razlikujem."

"Verujem o ti", re e Jevrem ustaju i sa stolice na kojoj se bio smestio, "ali logika je logika. ak... pazi, ak i da si u pravu, šta m o em o da u in im o. Zem ljo tres do šest stepeni Merkalija je najviše što nas m o e zadesiti. A ova kula je izdr ala šeststo godina i najmanje desetak takvih potresa bez ikakve pukotine. Šta drugo o ekuješ, da vulkan A vala proradi posle milion godina? Da Dunav nado e sedam deset etiri metra i potopinas?..."

"Okej, okej, u pravu si, svi ste u pravu... idem ku i da se ispavam ; od sutra nema prekovrem enog rada, šeta u parkom , i i u kupovinu , izlaziti me u svet, obnoviti stara prijateljstva..."

"Kad se budeš kupala", re e Baskin, "pozovi me da ti istrjam le a."

Svi se zasm ejaše, a Valerija, tobo e uvre eno krenu napolje. U trenutku dok je izlazila, bacila je m ahinalno pogled ka staklenom kavezu i u tom kratkom trenu uhvatila pogled udne ivotinje... i tada, u inilo joj se da taj pogled nešto pokušava da joj saopšti - bio je tako razli it od svega što je videla dotad, tako... topao, ljudski. Zastala je i zagledala se. ivotinja je podigla glavu i iz njenog jedinstvenog grla, za koje se od po etka m islilo da je nemo , za uo se... zvuk, ni krik, ni urlik, ni kreštanje, ni kreketanje, a opet sve to sliveno u jedinstven glas, nikad utna ovom svetu... ni lju tito, ni razdra livo, ni gnevno, ni mahnito... preplašeno... krik najusamljenijeg stvora na planeti Zemlji.

2

"Poladva", rekla je najednom Valerija. "Nadam se da niko ovde ne o ekuje da se pojavim sutra ujutro na poslu."

Nakon udesnog krika zato ene zverice pozvani su svi koji su se u tom trenutku zatekli na Istitutu, ali dalje posmatranje nije dalo nikakvih rezultata. ivotinja se ponašala kao i svih prethodnih dana, ne daju i nikakvog zvuka od sebe, u jednom trenutku ak zaspavši sk lup ana u jednom uglu.

"Razlaz, momci", rekao je Karfiol. "Kamera sve snima, nema potrebe da sedite ovde i buljite, trošite nam kisik..."

"Ja idem", ponovila je Valerija, "ko hoće da ostane neka ostane."

"Luće, treba li neko da te otpрати do kuće", ponudio se Futura, neobično miran prethodnih sati po.

"Odega li bi ti mogao da me odbraniš, jadniče?" brećnula se Valerija i krenula.

"Hej", javio se Jevrem, "ne eš valjda sama kroz park. ekaj i nas."

"Bar da neko hoće da me napadne... da se konačno nešto dogodi. Idem sama, ionako ja jedina idem ka donjoj strani."

Oćkrenula se i usto napustila prostoriju. Niko joj nije bio potreban. Na K elem egdanu se igrala sama od svoje pete godine. U poznala je sve njegove strane, dnevnu, noćnu, letnju, zimsku, osvetljenu, mračnu... uvek se nanovo iznenajivala kada se pred njom otvarala neka nova, do tad nepoznata, staza. Iskopavanja koja traju vekovima nisu otkrila ni deset posto postojećih stvari. Valeriji je to izgledalo pravedno - grad koji je podizan dve hiljade godina ne bi trebalo da može biti potpuno otkopan i rekonstruisan za sto puta kraće vreme.

Zoološki vrt, kraj koga je upravo prolazila, bio je potpuno miran. Moćdaćak previše, pomislila je u trenutku. Ali to je samo moja naćašnja paranoja, rekla je sam sebi. Sve što eće se dogoditi, dogodiće se i bez mog nerviranja.

Naćjednom, uski prolaz ispred nje kao da je oćiveo... jedna senka se istegla kaćnjoj. Istovremeno, začula je ućurbani bat koraka iza sebe. U prvom trenu pomislila je da je ekipa sa Instituta krenula zaćnjom da je preplaćši, ali onda je svatila da osobu koja joj je preprećila put nikada ranije nije videla... mćladi ućcrnom, odbojnog lica, kratko potćišane kose, po svemu nalik prototipu protuve zaćkoje je mislila da postoje samo ućfilmovima.

Izaćnje su stizala još trojica, slićnog izgleda... ne stariji od devetnaćest godina, divljii, neobuzdani, nepredvidljivii, eljnii dokazivanjać...

M unjevito je razm išljala šta daćini... stotinjak mćetara do Instituta... moćdaćbi se njen krik probio doćtle, ako ostali nisu previće odmćkli, ućeje... alikoćbi joj mogao pomoćći? Daćpokuća da beći, verovatno je nećbi stigli pre trideset do pedeset mćetara - ipak bećznadno.

"Zaćšto dam aćšeta sam ać?" uneo joj se mćladi ispred nje ućlice. Oćsetila je mćiris alkohola i to je još viece uplaćši. Ićpak, uspela je da se kontroćliće.

"Oćkej, mćomći, šta vas mćući?" progovorila je najhladnokrvnijim ćglasom koji je mćogla da istisne iz sebe. Ićpak, previće krećstavim, inilo joj se.

Smćeh, ćglen, sam opouzdan, sveobuhvatan, onda naglo, mćladi se ućozbiljii uhvati je za bradu divljaki je stećući:

"Ne pravi se pametna, ku ko. Idem o sada u malu šetnju do zidina, molio bih te da ne praviš gluposti." Izvadio je nož i poturio joj je pod nos. "Malo em o se zabaviti, pa ako budeš dobra, ostavi em o te u jednom komadu. Kako ti se to dopada, a?"

"Pa, nije neki plan..." rekla je Valerija i silovito, koliko je mogla, udarila kolonom mladice u noge. Zatim se dala u divlji trk nizbrdo, svesna da nikada neće stići do ulice udaljene skoro dvesta metara, ipak spremna da se bori svom veštinom i snagom koju je posedovala. Ako bi uspeła da obori još jednog, mođ da se ostali pokolebaju.

Trala je brže nego ikad u životu, ali svega dvadesetak koraka dalje osetila je strahoviti udarac u leđa i tlo joj se izmalo. Oštar bol u kolenu i zvuk slomljenog stakla bile su jedine stvari kojih je bila svesna u prvom trenutku. Onda je uvidela da leđina asfaltu. Bez nabrajanja je mogla da nazre u ličnu svetlost udaljenu sada hiljadama kilometara.

Mladici koji ju je stigao i oborio, kleknuo je pored nje i poeo silovito da je udara po plećima - etiri-pet puta. Zaplakala je od bola.

"Ovo e te smiriti", zaključio je i poeo da je vuče u stranu, na travnjak. Kroz suze je videla ostale kako pristižu, dvojica napred i udareni gotovo hramaju za njima.

"O, ku ko nepevana, pa ovo ti uopšte nije trebalo u životu", stizao je njegov glas sada nalik brundanju. "Veruj mi, ućini u ti ovu nož nezaboravnom."

Valerija je samo za murlala klonuvši na vlažnu travu. Osećala je njenu hladnoću i pitala se dali je moguće da se sve ovo zaista dogđa.

Svi su sada stajali oko nje. Udareni mladici se izdvojio u stranu, ušla je šum pićanja i uzdah olakćanja. Nije pokušavala da ustane, odlučila je da se potpuno preda, neka joj rade šta hoće, mođ da e je na kraju ipak ostaviti... Sećala se prvog treninga na karateu, kada je neki moron priao omogući da se ećene ravnopravno tuku s mućškarcima, o presudnosti faktora iznenaćenja i prednosti uvećbanosti... neverovatna gomila sranja.

Mladici koji joj se prvi obratio, oćigledno vođa ove male grupe napasnika, prićao joj je ponovo i okrenuo je na leđa. Nije se opirala. Stegao ju je za bradu tako da joj se ućinilo da e joj zubi ispasti.

"Ku ko, slućaj me dobro, ovo ućreći sam oć jednom. Joć nisi izgubila sve ćanse da ostaneć u životu, ali moćoraćš biti apsolutno poslućna od ovog trenutka, oćkej? Idem oć poćlako nazad, do zidina. Ako ponovo pokućšać da pobegneć ili odbijeć poslućnost, kunem ti se svojim životom da ućte preklati kao pile. Jasno?"

Klimnula je glavom. Suze su joj, same, krenule niz lice.

"Molim vas", rekla je, "nem oćjte me povrediti. Ućini uć sve ćto ećelite." Reći, oblikovane ećljom za samoodrćanje, same su curile iz nje.

Mladici se nasm ećjao zadovoljno, pljuvaćka mu je procurila iz usta i nakapala na Valerijino lice.

"Ućstani!" naredili su joj, pustivći je.

Pokušala je ali koleno joj je popustilo. Pantalone su bile razderane i nazirala se krv. Boli ipak nije bio tako snažan, pa se ponadala da se mašica nije povređena.

Neko ju je šutnu punom nogom preko slabina. Krikнула je i pala. Nosa se pretapala u beznadnost.

"Kuko, ustani i hodaj..."

"Ne mogu, koleno."

Tri strahovita udarca pesnicom u polećima. Pala je i zaplakala. Očaj ju je natapao postupno ali potpuno.

"Ponesite je", čula je naredbu i odmah zatim nekoliko grubih ruku je prigrabio i odnio.

Dok su odmičali polako blagom uzbrdicom, jedna ruka se spusti na njene slabine i zavuče se u pantalone. Osetila je kako prsti uranjaju u stidne dlake i zaječala od očajanja.

"Kako ti se ovo dopada, a, kuko?"

Pogled joj je bludeo unaokolo u potrazi za spasom, ali nigde nikoga nije bilo. Pola tri ujutro nije bilo vreme za šetnje parkom, momeći su to oigledno znali, dopuštaju i sebi maksimalnu komociju.

Na jednom, na neosvetljenom delu zida zoološkog vrta, desetak metara ispred njih, ućin joj se da se pojavio neko. Zamurila je i ponovo otvorila oći, proklinjuć i svoju kratkovidost. Oćnda, sa pet metara udaljenosti jasno je ugledala da se nekakva prilika uspravila u punoj visini, iste ući se do neba.

"Boće, Kćonan", oćteo joj se krik. Oćvek na zidu bio je skoro goć, razvijen kao legendarni Simćerijanac, ruku snaćnih i dugaćkih, samoćsenka naspram polućtam nogćneba.

Sada su ga videli i mladići. Zastadoćše.

"Šćta kogć vraga..." oćte se jednom odćnjih.

Gćipko, kao panter, oćvek je saskoćio sa zida predćnjih. Kćada se uspravio, mladići koji su nosili Vćaleriju, ispustićše je.

Oćna se sklopćala na asfaltu, posmćatrajuć i u neverici priliku predćsobom: metrima visok mćuškarac, razvijen tako da je sveti Gćabrijel premanćjem u kao Rćistaćtura, ućasno jakih ramena, dućge kose i zverskih pokreta.

Kćada je jumuo napred, ućinio je to tako brzo, da nikoćnije uspeo da se pomćeri. Vćalerija se okrenula da vidi štaćse dogoditi, ali samoćje uspela da zapazi poslednjegćmladića kako silovito baćen leti nekih petćmetara u stranu i treskaću stenu. Troćjica prethodnih su jednostavno bili samoćleveni, tako da je Vćalerija sumćnjala da uopćšte imćprećivelih.

Gćorostas se većvraćao premanćjoj, hodajuć i gćipkim pokretom kao da je celogćivota samoćto ućvećbavao.

Valerija je sedela na asfaltu, naprosto ne verujući u obrt koji se odigrao, nemogavši da pojmi stvarnost muškarca koji joj je pružio ruku da joj pomogne da ustane. Zaboravila je na povređeno koleno i uspravila se u punoj visini, dosegujući ujedva do grudi. Htela je da mu se zahvali, ali nije znala šta da kaže. On je tako nešto rekao, pogledom u je bio vrst ali blag, duga plava kosa, preplanula koža, grubidlanovi... sve su to bile osobenosti koje ne pripadaju ovom svetu.

"Bogom, ovo je nemoguće", omaklo joj se. "Kosi ti? Muslim, hvala ti, ali ipak bih volela da znam kosi, odakle ovde, gde si dosad bio."

Ovek-zverju je posmatrao. Nnozdrve su mu se raširile. Mirisao je. Oni su mu ispitiva kirenule njenim telom. Podigao je njenu ruku, onjušio je, onda ponovomirisao vazduh.

"Hej, nema potrebe da me ličeš", govorila je Valerija. "To je samo Sagamore, mogu ti nabaviti celoboiču."

Ovekju je pustio a onda onjušio vazduh. Nenadano, kao što se i pojavio, zatrao se nekud u stranu i nestao iza ugla.

"Hej, nemošme ostaviti ovako!" viknula je Valerija. Onda je uplašeno zagledala popadalim mladiima, u strahu da se neki od njih ne osvesti. Valerija, dušo, rekla je sama sebi, nije trenutak da juriš muškarca po parku. Iste se odavde dok neko normalan nije naišao i povezo te sa ovim telima.

Kolenoju je bolelo ali je ipak mogla da hoda. Nije joj se činilo da je ozbiljnija povreda u pitanju. Osećala je bolu plećima - otkivala je da se sutra biti sva u masnicama. No, nisam m anekenka, našalila se sa sobom, pa u nekako proći.

Kada se nekako dogejala do ulice, okrenula se da vidi da nije neki od mladića ustao i mođakrenuo za njom. Gore na vrhu, dokle je jedva dopirao njen zamurenipogled, stajala je ogromna mitska figura i posmatrala je. Bez pokreta, bez emocija, bez interesa... Valerija je poelela da sve ovo ne bude samo san.

3

Tog dana Valerija je odlučila da ne ide na posao. Javila je da joj nije dobro, što nije bilo daleko od istine, i ostala kod kuće. Prethodne noći, im se dovukla do kuće, potopila se u vrelu vodu i ostala takoetrdeset minuta. "Ova ogromna kada je jedino što vredi u stanu", esto je govorila. Namazala je ubojem aš u i previla razbijeno koleno. Kada se sve uzme u obzir, činilo joj se da je dobro prošla.

Dugo nije mogla da se smiri u krevetu, samo se prevrtala, a i kada je zaspala, ogromna prilika joj je ispunila vidiki ostala snjom cele noći.

Poput truta, prelećala je celo prepodne i pola popodneva u krevetu, a posle četiri odlučila je da malo prošeta... oko zoološkog vrta.

U jednom trenutku ak je pomislila da njen nošnji spasilac uopšte nije stvaran, da ga je ona svojom prevelikom eljom materijalizovala. Mođak je ona u nekakvom nastupu ludila pomlatila one jadrnike a onda potisnula krivicu izmišljanjem drugaijestvarnosti...

Ipak, preovladala je racionalna struja, ma šta to bilo u ovom trenutku. Svinjeni snovi su najednom pošli da joj igraju pred oči, pritajena nada se rasplamsala... muškarac njenog života je bio tu, u neposrednoj blizini, videla ga je, dodirnula, ak ju je liznuo, a onda naprosto pustila da joj izmakne.

O bukla je suknu, prvi put nakon najmanje tri godine, pronašla tesnu bluzu i našminkala se. Natopila je telo i ode u sa polaboice Sagamore.

Ne bez muke dovukla se do Kalemegdana i krenula u obilazak, nastojeći da ne hramlje. Suknja joj je bila tamnodo kolena, tako da se prikoračnju nazirao zavoj, što joj je i bio cilj... da neko ne pomisli da je opava.

Prošla je kraj parkinga na komese je napalae tvorica, prišla sasvim blizu zidu sa koga je saskio spasilac, obišla travu po kojoj su je vukli... nigde nikakvih tragova nije bilo.

"Boe, da mi se nije pričinilo", gotovo da je rekla naglas.

Spustila se ponovo do ulaska u zoološki vrt i posle kratkog, nemotivisanog dvomljenja, odlučila da uđe.

Kako je bilo lepo neraditi ništa. Kupila je kokice, hranila papagaje, zeve i slonove, sedela dugo na svakoj treoklupi. Gadjila se zmija, igrala se samajmunima, saustvovala u mrazovoljilešinara.

Onda ga je ugledala, sa dobrih dvesta metara udaljenost, na suprotnoj strani prostora za preivare - dugokosog, nošnjeg spasioca. Krenula je odmah ka njemu, ne znajući zapravo ni kako e ništa reći, ali sam oje prilazila.

Bio je obuenu nekakvo odelo, isti uise od ostalih ljudi jedinosvojom veličinom. Kada je prišla na tridesetak koraka sam oje zastala. Najednom ju je obuzela nekakva slabost. Zaklonila se iza grupice nekakve dece i posmatrala ga.

Bio je zaista ogroman i privlačio je pažnju mnogih. Odelo mu nije bilo tamno, što nije ni bilo udno. Bio je, zapravo, smešno obuenu. Šivene pantalone i sako preko majice, na bosim nogama patike broja sedamdeset, otprilike. Pantalone teget, majica bela, sako braon, a patike zeleno-bele. Nesretnik, m ora da je imao grdnih problema sa odevanjem, zaključila je Valerija, nije ni udo što se no u kretao polugo.

Njegovo ponašanje je bilo udno. Zastajao je kraj svake ivotinje i posmatrao je neko vreme, ali bio je to neobičan, ispitivački pogled. Na ivotinjam a je traio nešto što oigledno nije nalazio jer je išao dalje i sa istom pažnjom ispitivao sledećikavez. Na svakoj pojedinačnoj ivotinji zadržavao je pogled neko vreme i išao dalje. Valerija ga je pratila na bezbednoj udaljenosti... tako se bar njoj činilo.

U jednom trenutku, on je zastao, ukio se i zatim lagano okrenuo ta no prema njoj. Lepo je videla kako mu se nozdrve šire, a prodoran pogled pronalazi u gomiliposmatrača. Koraknuo je prema njoj. Osetila je nelagodnost, ali ostala je. Bilo je neegdivljeg, animalnog u njegovim koracima, u njegovom pogledu, u načinu na koji ju je doivljavao isturajući ulomirisa ispred svega.

Stao je na tri koraka do nje i posmatrao je. Deca koja su se vrzmala u blizini sa strahom pogledaše u preplanulog d i na i udaljiše se. O stali su sam i, ona i on , pored prostora sa nojevima.

"Zdravo", rekla je V alerija, nastoje i da joj glas bude veseo. N ije o ekivala odgovor i zato se ne m alo iznenadila razgovetnom glas iz grla koje joj se inilo sposobnim jedino za re anje: "Zdravo."

"O , pa ti um eš da pri aš, to je lepo."

"Umem."

"Ju e nisi bio baš pri ljiv. Ipak , hvala ti, ne znam kako bih se izvukla iz svega onoga, m om ci su bili baš napaljeni."

I tada V alerija zapazi nešto udno: pored razgovetnog govora i civilizovanog odela, inilo joj se da je m ladi vrlo prim itivan, ne m entalno ograni en na na in koji je pom injao stari Jev rem , ve jednostavno civilizacijski zaostao, upravo kao kada bi pravi K onan iz pseudoistorije dospeo u sadašnjost. D oga alo se nešto nesvakidašnje i n ije nam eravala da odustane dok sve ne sazna.

"D a sednem o m alo", ponudila je i ne ekaju i odgovor krenula ka najbli oj praznoj klupi. Gorostas ju je pratio.

K ada je seo pored nje, klupa je krcnula i V aleriji se u inilo da se islu eno drvo za tren dvoum i da li da pukne ili ne.

"Ja sam V alerija", po ela je posle nekog vrem ena, nedo ekavši da on skrene pogled koji je bludeo oko lo ka njoj. "Im aš li im e?"

"Hiron."

"Samo Hiron. Ja se prezivam Ant, ti?"

"Hiron."

"Odakle si?"

inilo se da ovek razm išlja. V alerija zapazi da je patike obuo naopako - zamenio levu i desnu.

"B o e", ote joj se, "pa tebi je ovo prvi put u ivotu da obla iš odelo. T i si zaista pravi varvarin, Simerijanac. Reci mi kako se zove zemlja iz koje dolaziš, zem lja u kojoj si ro en, bilo koje ime iz tvog sveta... tvog sveta..."

U tom trenutku za uše se uzbu eni glasovi sa strane. V alerija i H iron istovrem eno pogledaše ka kapiji. D olazio je uvar sa dvojicom policajaca.

"To je on", govorio je uvar pokazuju i ka H ironu. "N ije hteo da plati kartu , udario je oveka na ulazu."

"Ovo će biti gusto", reče Valerija više za sebe.

Policijci su imali oružje i Valerija je bila sigurna da se neće ustreliti da ga upotrebe ukoliko budu u opasnosti... a bili su, samo ona i Bog su znali koliko.

Nemona da bilo šta promeni, ostala je da sedi. Hiron se uspravio u svojoj punoj visini i policijci zastadoše. Jedan je počeo da otkopava pištolj.

"Beži, ako možeš", promrsila je Valerija. "Našim se kasnije napolju, tamo gde si me spasao, rećim o, kad Sunce zađe. Beži sada."

Hiron ju je posmatrao kao da ne razume sve reči. Onda se pokrenuo munjevito. Potrčao je u stranu, uskočio u prostor sa bizonima, u tri skoka došao do spoljašnjeg zida, silakom i elegancijom pantera naskočio na zid i tu zastao, uspravljajući se u punoj visini, okrećući se prema Valeriji. Sako mu je bio pukao na dva mesta, a jedna patika je bila spala. Uzbuđeni glasovi posetilaca pretvorili se u spontani aplauz, a pre nego što je policajac izvukao pištolj, Hiron je jednostavno spao sa zida na drugu stranu.

Policijci su prišli do Valerije.

"Dobar dan", rekao je jedan utivo. "Ovaj gospodin je bio s vama?"

"Ne. Prvi put ga vidim u životu."

"Nije izgledalo da se ne poznajete. Možete li da vidimo vašu dokumenta?"

"Moditirala sam na klupi kada je prišao i upitao me da li mogu da sedne. Videli ste i sam i koliko je, nije valjda trebalo da ga ljućim ... Sem toga, uvar me zna, stanujem dve ulice odavde, radim u Institutu, najmanje dva puta mesečno sam ovde."

"Jeste", potvrdio je uvar. "Gospođicu znam. Gospodin je ušao pola sata nakon nje, sam ... Gospođica je u redu."

"Dobro", složio se policajac. "Ipak, možete li nam dati neki podatak o dotikom. Ime, bilo šta."

"Na žalost, ništa, samo je seo, jedva da smo progovorili par reči, do predstavljanja nisam stigla. Videli ste, visok je bar 230 cm. Takvih nema mnogo u svetu."

"Dobro, zaista. Bide da je opet neki Durmitorac sišao s planine, teško da ćemo ga naći u evidenciji... Ništa, hvala vam i izvinite na uznemiravanju."

"Srećan lov, valjda ćete uspeti da nađete tolikog oveka", dobacila im je Valerija na kraju. Odlučila da ostane još malo na klupi, da malo sredi utiske.

Ovaj Hironov beg potpuno ju je uverio u njegovo nadnaravno poreklo. On nije iz ovog sveta, govorila je sebi. Tako nešto jednostavno ne postoji. U celokupnoj seriji o Konanu, koji je ista fantazija, nema ni trunke ovakve divlje elegancije.

S jedne strane stajali su njen naučni razum, empirijska analiza i racionalizam. S druge strane pretezala je nespustana mašta. U svakom slučaju, bila je potpuno sigurna da je rešenje apsolutno van njenih trenutnih mogućnosti.

Jedino što je mogla da uini bilo je da se prepusti nepredvidivom toku sudbine, uz tihu nadu da se snovi ponekad ostvaruju.

4

Rano ujutro, nešto pre nego što je trebalo da se probudi i krene na posao, Valerija postade svesna da neko besomučno zvonina njenim vratima. Prethodne večeri Hiron se nije pojavio, niti nakon zalaska Sunca, niti kasnije. Provela je na Kalemegdanu celovečeri i tek negde pred ponoć, odšepala do kuće. Kolenoju je strašno bolelo, a rana je prokrvarila.

"Prokleti primitivac", psovala je. "Mora da me uopšte nije shvatio."

Odvukla se do ulaznih vrata i skoro onesvestila od uzbuđenja kada je kroz špijunku ugledala Hirona. Brzo je otključala

vrata i pustila ga unutra. Bio je polupoderan i odmah se spustio u fotelju. Na licu mu se očitavao umor.

"Jadnici, mora da si beo celonoć. Kako si me uopšte našao."

"Trebam sklonište", rekao je tiho, ušmrknuvši vazduh.

"Da, moralo je doći do ovoga. Svi muškarci su isti, pojavljuju se samo kada im nešto treba, ostaju dok ne dobiju to što traže..."

Hironju je posmatrao neshvatajućim pogledom.

"Zaboravi", odmahнула je Valerija rukom. "Ja u sad da se tuširam i idem na posao. Ostanite ovde i ne mrdajte dok se ne vratim. Nikud. Razumeš?"

"Razumem. Nikud."

"Vraga razumeš, ali nema veze."

Umu je ušla u kupatilo i zbacila odeću sa sebe. Ostavila je poluotvorena vrata, prosto očekujući da se on pojavi, da je uzme na svoj varvarski način. Posmatrala je svoje telo u velikom ogledalu, dosta pristojne grudi, lepu liniju tela, duge noge... "Bog, kakav muškarac u mojoj kući, ima li nade da me se ja ovakva bar malo dopadnem", promrmljala je tiho, pokušavajući da ga zamisli golog. A linije išlo. Blistavost nasilja u njenom nadnjom bila je prejak. Samo se naslonila na zid, glasno uzdahnuvši.

Kasnije, izronivši iz ogromne kade, drsko neobučena upala je u dnevnu sobu da pronađe garderobu za taj dan. Hiron je mirno spavao u fotelji, sklopčan u neprirrodnom položaju, ali tih kao odojce.

Valerija je stajala neko vreme, ustreptala, posmatrajući ovekaj svojih snova kao lepi, tu pred njom, stvaran, ali nesvestan njene blizine, nagosti i elje. Onda se obukla i iskliznula napolje.

"Izgleda da si bila u pravu", bile su prve reči koje su je dočekale u Institutu. Stari Jevrem je sedeo zadubljen u neakve računice i pokazivao je na pocrtana mesta.

Valerija je sela na stolicu preko puta, odsutno se zagledavši kroz prozor.

"Timene slušaš", reče naglo Jevrem.

"E kaj da se odmorim. Trebam i kafa. Onda još malo odmora. Nakon toga u biti spremna da slušam, doduše, ne i da shvatam..."

"Hej, devojice, šta ti je. Nešto mi čak liš, juete jednostavno nema na poslu uz tanka objašnjenja... nije valjda."

"Ne", odmahнула je glavom, osećajući da crveni. Ustala je i poela da petlja oko rešoa.
"Hoćeš li kafu?"

"Neu, ve sam popio dve od jutros. Dakle, naša mala divljakuša je stavila šapu na neko par e. Lepo, lepo..."

"Ništa još nije sigurno, zapravo, potpuni je kaos, priau ti jednog dana..."

"Zašto jednog dana, zašto ne sada. Hajde, sedi. Ja u da zakuvam kafu."

"Desile su mi se neverovatne stvari od našeg poslednjeg višanja, apsurdne... da nisam naučnik i da nemam racionalni pogled na svet, ne znam kako bi sve ovo podnela... ika Jevreme, veruješ li ti u mogućnost ostvarivanja snova?"

"Pa, svi mi sanjamo o kojima emu, ponešto se verovatno i ostvari."

"Ne tako. Apsurdni, nemogući san. I onda najjednom postane stvarnost u svom najsirovijem obliku."

"Budiodre enija."

"Misli eš da sam luda."

"Iskušaj me..."

Voda je provrila. Valerija je praznim pogledom pratila klobuanje vode, zapravo nevideći. Jevrem ustade i prihvati se zakuvavanja.

"Ono ve e, kada smo se rastali, ja sam upala u neprilike. Presrela su me četvorica mladi i poeli da me revare. Tukli su me, povredili i namerali da siluju... Onda, najjednom se pojavio on, najjednostavnije uga opisati rečju Konan. Upao je među njih i za tren oka ih pobacao okolo. Sumnjam da je iko preiveo, ali nisam zapazila nikakav izveštaju novina-ma. Konan,

zapravo Hiron, kako mu je ime, samo me je onjušio i otišao. Ali pazi, ovek je visok, pomoglo joj proceni 230 cm. Nije preterivan je, ja sam 183 i oima gledam u njegove bradavice. Ramena su mi dve gromade. S lako om naska e na ogradu visine tri metra... reju, izgleda stravično, izgleda tako dobro da ne mogu da verujem da takav ovek postoji a da nije TV zvezda i opšte poznata svetska ličnost. Od G abrije la su napravili više nego od nekadašnjeg Švarcenegera ali ovaj

Hiron je k b ta obojica zajedno. Kre e se lako kao gazela, shvataš. G abrijel je bilder, spor je, napumpan, ovaj ovek naprosto funkcioniše kao Konan..."

"Nisi izmislila?"

"Ne... Ju e sam otišla u zoološki vrt i zatekla ga tamo. Prišao mi je i progovorili smo par reči. Onda se pojavio uvar sa policijom, jer je Hiron ušao bez karte, odgurnuvši vratara. Rekla sam mu da be i on je to uinio. Ali kako? Preskoio je ogradu sa bizonima, protrao ispredi preko zapanjenihivotinja, naskoio na zid i skliznuo na drugu stranu... sve u desetak skokova. To nije gluma, nije iluzija, to je jednostavno fantastično spretno ovek."

"Dalje..."

"Šta misliš?"

"Hoću daujem sve, onda emom oida razmatramo alternativne."

"Dobro... Jutros, pre polaska ovamo, Hiron je pozvonio na moja vrata. Ne pitaj me kako me je našao. Pustila sam ga i eno ga sada tamo spava. Ako se nije raspomamio, razbio vrata i otišao. Ovek je tamo, nije moja fikcija, nije trik, tamo je i verovatno eme sa ekati da se vratim. Ali ja naprosto nisam pametna: odakle on, što ho e, kako se pojavio... jer ja sam sigurna da se odnekud pojavio, on ovom svetu ne pripada."

"Kako si odmah ube ena u najfantastičniju mogućnost."

"Prvi put kada sam ga videla nije umeo da ka e ni a. Drugi put je bio u stanju da oblikuje samorenice odpojedne reči... Tre egdana, jutros, ve je mogao da spoji po dve-tri reči u kakvu-takvu celinu."

Jevrem je utao, zamišljeno posmatraju i brojke ispred sebe. Valerija je srknula kafu, poseu i za Jevremovim cigarama.

"Opet nemaš duvana", prokomentarisao je on.

"Zaboravila sam da ponesem, zaboravila sam da kupim... ovek o kakvom sanjam celog ivota spava u mojoj dnevnoj sobi, a ti od mene o ekuješ racionalnost."

"ivot je pun iznena enja i ja gotovo da ne verujem u prazne ko incidencije... Pokušaj da me pratiš. Prvi put u istoriji oveanstva imam o nau ni, opipljiv dokaz da postoji ivot na drugim svetovima ili bar u drugim dimenzijama. Neznano odakle i neznano kako pojavila se zverka u sred dana na našem Kalem egdanu; pretpostavke su toliko brojne da ih enem a svrhe niti nabrajati. Ipak, to je prva stavka u nizu koinci-

dencija. Druuga stavka je da m nogi ho e da se domognu s me ivuljke. Tre a stavka je da si ti op injena Konanom , m it- skim likom . etvrta stavka, pazi, to se doga a sve u rasponu od nekoliko dana, pojavljuje se osoba koja u svemu odgovara mitskom Konanu, dakle, prevazilazi i savremnu filmsku verzi- ju. Kakav zaklju ak iznosim o..."

"Previše ko incidencija. To ho eš da ka eš."

"Da. Šta m isliš o fantasti noj varijanti da je neka strana sila odlu ila da se domogne zverke na superoriginalan na in - saznali su za tvoju ljubav ka Konanu i odlu ili da ti ga podmetnu. Ne bih se za udilo da tvoj Konan ili H iron, kako se predstavlja, zatra i ovih dana da poseti Institut i osmotri uhva enu zverku."

"On jedva da zna da govori..."

"Mo da sam o glumi. Mo da je superrealan android izuzetnih m ogu nosti. Nauka to mo e da ostvari, ko zna dokle su stigli preko okeana..."

"To bi zaista bilo dostignu e..."

"Gledaj, devoj ice, to je rešavanje problem a kroz prizmu previše ko incidencija. Ne ka em da je tako, nedovoljno je je fantasti no da bi bilo istinito..." Zau tao je, ispitivao pogledom za tren. onda dohvatio neke papire. "Pogledaj sada ove rezultate, ovde... pokazuju veliko odstupanje u magnet- nom polju Zem lje, upravo u trenutku uznem irenja ivotinja, se aš se, negde oko 22.34?"

"Da. Ko je to zabele io."

"O pservatorija na Šari... To je globalna prom ena. Od lokal- nih nepravilnosti u istom trenutku zabele en je pad atm os- ferskog pritiska sam o za naju e podru je grada od itavih 4.2% . Pad je trajao nepun minut i to u 22.34."

"Fantasti no."

"Da. To nam otvara nekakvu drugu m ogu nost za objašnjenjem pojave H irona. Mo da on zaista pripada drugom svetu, svetu daleke prošlosti kada su takvi prim itivni ljudi bili uobi a- jeni, ili mo da dolazi iz paralelnog sveta kroz nekakvu vanvrem ensku kapiju. U svakom slu aju, bilo bi interesantno ispitati ga. Pre svega, proveriti da li je zaista ljudsko bi e. Ako jeste, onda treba odabrati najbolji pristup da prodremo do njega."

"Ne verujem da mo e biti nekakva podvala. Jednostavno, ne m ogu to da prihvatim . Da si ga video kako prekora uje drem - lživog bizona i naska e na zid sve bi ti bilo jasno. Takva sirova snaga, takav sklad pokreta, takva procena prostora i koordinacija pokreta... to naprosto ne mo e biti opsena."

"Ne ka em ništa, sam o treba biti oprezan zbog prve m ogu no- sti. Trebalo bi ga dovesti ovde na ispitivanje, ali ukoliko je ta na varijanta o kra i ivotinje, upravo inim o ono što se o ekuje od nas."

"V ide em o. Sem toga, ne verujem da je to neka velika opasnost, podrum je blindiran i niko ne mo e prodreti spolja, a ukoliko uspe da se uvu e na nekakav volšeban na in, bi em u onem ogu en izlazak."

"Da, ukoliko je zaista u pitanju primitivac, a ako je preva- ra, mo da on poseduje nekakvo dodatno oru je, adut za posle- dnju ruku.ivot je uglavnom nepredvidiv, to je ono što pokušavam da ti ka em ... G ledaj, napravi em o jedan eksperim ent, da odmah raš istim o s tim . Pokušaj da nekako dobaviš deli njegovog tela, kosu ili još bolje nokat. U radi em o atom sku analizu koja e ta no odrediti starost u odnosu na vasionu."

"K oliku preciznost mo em o posti i?"

"Zavisi, ali greška ne bi sm ela biti iznad sto godina. To je sasvim dovoljno. Pokušaj da razgovaraš s njim . Bi e fantas- ti no ako je zaista iz nekog perioda od pre pet ili deset hiljada godina. Neprocnjivo blago..."

"Za mene nema sumnje da je on ratnik iz praistorije i to praistorije nepoznate savremenom ovek u, verovatno sa nekog izgubljenog sveta, mo da ak sa Atlantide... Meni se in i da je va nija stvar kako je dosp eo ovde, ako on to uopšte i zna..."

"Idem o redom , Valentina. Prvo par e nokta, onda ostalo ... Uzgred, da li si sasvim sigurna da si bezbedna s njim."

"Mislim da jesam."

"M isliš ili si sigurna."

"Mislim, ali mogu toliko da rizikujem za napredak nauke..." I ne samo nauke, pomislila je ali nije rek la ništa.

5

V e u podne otkrila je da nije sposobna ništa suvislo da radi. H iron joj nije izlazio uz glave. Borila se sa sobom da celu stvar posm atra sa racionalne strane, ose aju i da sve više hrli najprizem nijem ose anju: anim alnom nagonu za produ enjem vrste. Sada je shvatila kako taj sistem funkcio- niše, kako je to priroda pravilno postavila. B unila se

protiv kolega i svih muškaraca slabi a jednostavno ne ele i da joj se dete um etne na njih. Sada je im ala fantasti an uzor, genetsku m atricu kakva nije postojala mo da hiljadama godina i kakva se, sasvim sigurno, nikada ne e više pojav i- ti. Im am li pravo da propustim tu šansu, govorila je tiho sebi, prera unavaju i plodne dane. B o e, danas mi je deseti dan.

U stala je im unjevito se sprem ila za odlazak, ne javljaju i se nikom . Razum je lagano ileo iz nje. Nauka je bila jedno, logika drugo, instinkt tre e, a ovakva prilika sasvim pose- bna kategorija. Primitivci verovatno nisu nekakvi ljubavni- ci, zaklju ivala je, ne treba da o eku je bog zna šta. "B o e, Valerija", šaputala je sebi u bradu, "pogledaj se, osvesti se, uriš, tr iš pom ahnitala od elje za tucanjem sa nepoz- natim divljakom. Valerija, Valerija, stani, sedi, razmisli, priberi se..."

Kada se lift zaustavio na osmom spratu, ostala je neko vreme u kabini. Gotovo sa strahom pogledala je na svoja ulazna vrata, otključujući ih i zatekne prepolovljena. Sve je izgledalo uobičajeno. Zastala je pred njima i osluškujući zvuke iz unutrašnjosti. Nije bilo ni ega. Otključala je vrata i provirila oprezno unutra. Nikakve promene.

Onda ju je prenuo tihi šum vode iz kupatila. Krenula je oprezno ka zvuku i kroz otvorena vrata ugledala Hirona kako potpuno nagle i celom dužinom u kadu koja se prelivala i plavila pod.

"Dođi", pozvao ju je i ona je mahinalno prišla. Poela je da se skida, ali on ju je dograbio i povukao u vodu. Kriknula je u asnutu, jer je voda bila potpuno ledena. Tren kasnije osetila je kako odelo a biva strnuta snje, kako temperatura vode više nije važno, kako grabi rukama to snažno telo i počinje da ga gnježi, fascinirana teksturom koje koju oseća pod prstima.

Nije tu bilo nikakvog umela ljubavi, nikakve tehnike, samo sirova, neiscrpna snaga. Vrhunac je doživela istog trena kada je počeo da prodire u nju. Pljuskanje vode i animalni krici zadovoljstva iz oba grla ispunjavali su unutrašnjost kupatila.

Uzeo ju je dva puta u vodi, onda su se odvukli do kreveta i sve ponovili. U jednom trenutku, Hiron je instinktom zveri shvatio šta je najviše uzbuđuje - njegova neverovatna snaga - i demonstrirao je na najupečatljiviji način. Ustao je i podigao je iznad sebe. Nepomičan, samo ju je spustio na sebe. Kriknula je. Lagano, prokletog lagano ju je podigao, onda još lakše spustio... milimetar po milimetar, nagore do trenutka da njegov ud ispadne iz nje, zatim nadole do dna... Mislila je da će umreti, kontinualni orgazam ju je tresao

dok nije počela da gubi svest. Hiron, uginulo se ne umorivši se, položio ju je na krevet, a zatim legao kraj nje.

Kasnije te večeri, dok je Hiron ležao na krevetu, a Valerija mu temeljito i sistematski sređivala telo, otkrila nepobitni dokaz njegovog divljeg, necivilizovanog porekla. Telo mu je prosto bilo obloeno ožiljima, nepravilno zaraslim pododerminama i ogromnih kandila, uboda nepoznatih predmeta, zasekoti na svim vrstama. Često su postojala i po tri ožiljka jedan preko drugog, nastala u razmacima od po nekoliko godina.

"Ala si ti imao buran život", samo je rekla.

Pogledao ju je zbunjenim pogledom. Većinu izrečenog verovatno nije shvatao, ali je ipak fantastično znao njen jezik, čak mu je i naglasak bio odgovarajući. To je bila isterija za Valeriju.

"Jesi li gladan?" upitala je u jednom trenutku, tek nakon izgovaranja tih reči i svesna da ovogliko ovekaverovatno nije lako nahraniti.

"Hrana. Da", rekao je.

Ustala je i iz zamirziva izvukla tri par eta mesa. Odmotala ih u ruci, onda ispratila liniju ogromnog tela i dodala još dva par eta.

"Nemam svaki dan na ve eri original varvarina", rekla je sama sebi i ubacila meso u vrelu vodu da se malo otkrivi.

"Bie za jedno etrdesetak minuta..." viknula je iz kuhinje i shvatila da je izrekla veliku glupost. Šta su minuti njemu. "U skoro", dodala je.

Kad je otišla da opere ruke, gotovo da se uasнула izgledom kupatila. Sve je bilo skvašeno, ispreturano, popadalo, kao da se bitka vodila... Valerija, lepo si se uvalila, rekla je sebi. Još dva dana i spava em ona podu, jesti sirovo meso i hodati etvoronoške... treba ja da izvršim uticaj na njega, ne on na mene, ja sam civilizovanija, naprednija, razboriti- ja...

Ugledala ga je u ogledalu. Prilazio je bešumno, ukru ene muškosti. Posmatrala je njihov odraz u ogledalu, njegove sna ne ruke na svojim ramenima, njegovo divlja ko telo kako se naginje nad njom, ruke kako joj gnje-<-> e grudi, sebe kako se uvija. Onda joj pogled prona e njegove o i u odrazu. Posmatrali su se netremice dok je prodirao u nju. O voga puta trajalo je du e nego ijedanput ranije, o i su im se stopile i prvi put Valerija oseti plem entu ljudskost u njima.

"M o em o li malo da pri amo?" upitala ga je kasnije, dok su ekali da se meso ispri.

Hiron je vrlo zainteresovano posmatrao proces pripremanja hrane. Nije posegao za sirovim komadima, o igledno je znao za vatru.

"Kada si stigao u ovaj svet?" upitala ga je direktno.

"O vde. Kada smo se sreli. To ve e."

"Kako? Odakle?"

Odmahnuo je glavom.

"Ne znaš ili ne eš da mi ka eš?"

u tao je.

"Kako si ovako brzo nau io moj jezik? Nemogu e da se u tvom svetu isto govori."

"Moram da idem", samo je rekao.

"Nema šanse. elim odgovore. Razumeš? O dgovore. Imam pravo na njih."

Odmahnuo je glavom. Lice mu je postalo uko ena maska. Valerija je mahinalno skrenula pogled sa njega. Meso je bilo gotovo, izvadila ga je, razmišljaju i šta je od escajga potrebno. Onda je sve prosula u metalni poslu avnik i postavila na trpezarijski sto pred Hirona. Da, sada je znala sve. ene u Hironovom svetu verovatno samo ute, spremaju hranu i raju. S njima se ne razgovara, o njihovim problemima se ne raspravlja, njihove elje se ne uzimaju u obzir...

Jeli su utke. Pokazalo se da je pravilno procenila količinu hrane. Bez urbe, s nekakvom uroenom gordošću, Hiron je potamnio svoja četiri parmeta mesa i zadovoljstvom uzeo polovinu od Valerije, kojoj najednom nije bilo ni dočega.

Nakon toga, obrisao je ruke o telo, s dosta nespretnosti obukao pantalone i majicu koju je nabavio ko zna gde. Spremao se da pođe kada je naprosto zastao u polu pokreta.

Valerija je pratila oštrima linijama njegovog pogleda... ispred bifea, zadenu ta za staklo stajala je jedna fotografija. Hiron, u bešumnom skoku Hironju je dohvatio i zagledao se u nju iz neposredne blizine.

Valerija nije mogla da raspozna fotografiju sa ove udaljenosti ali je znala o kojoj se radi: slika napravljena prvog dana posmeštanju uhvaćene nepoznate životinje u stakleni kavez - obuhvatala je celokupnu ekipu skupljenu oko zverice.

"Kakva je ovo životinja?" rekao je Hiron mirnim, stalnim glasom. Ali oisumu plamte deljimsjajem. Valerija nije mogla da se ne seti onog dana u zoološkom vrtu kada je Hiron išao od kaveza do kaveza i udubljivao se u svaku životinju, ne samo u svaku vrstu posebno, već u svaki primerek jedne iste vrste. Tada joj se činilo da nešto traži, nešto odrećeno... sada, pak, više nije znala šta da misli.

"Nikada je nisi mogao videti, u tvom okruženju sigurno nije postojala, pre pet dana nije postojala... to je nešto stranono, kao što si i ti stranu ovom svetu."

"Gde je životinja?"

Valerija uzdrhta. Mođaje Jevrem bio u pravu. Mođa...

"Gde?" ponovio je, a glas mu beše ledeni prekor.

"U podrumu Instituta", promucala je, "to je ona kula stotinjak koraka od mesta gde si me spasao od siledija... ali tamone mešui, tamotvoja snaga ništa ne postiži."

Bos, golih ruku, uzjedno: "Vratu se kad svane", izmakao je unosi.

Valerija je ostala za stolom, posmatrajućilogodane kosti, zapaćuina nekoćinim esta da su okmjenive i verovatno progutane... ostavljena bez poljupca, bez oproštajnog pogleda, bez trunke nenosti... upravo onako kako bi to verovatno uinim itski Konan.

6

Bila je to besana noć za Valeriju. Pokušavala je da sklopi mozaike delića koji su inili poslednja dva njena dana u kojimaje njenivot, najbrutalnije istrgnut iz višegodišnje letargije, poleteo put zvezda nadsvetlosnom brzinom.

Kada bi zamurila gotovo da je videla Hirona kako se neustrašivo penje uz gromobran na krov Instituta, odakle je lako prodreti u gomjeprostorije, pa i sve do prizemlja. Ali alame ga otkriti, a on, pouzdan samo u svoju snagu, nikada suoćen savatrenim oružjem, zapravo nema nikakvu šansu.

Nije više mogla da podnese neizvesnost. Okukla se na brzinu i izletela u noć. Umo ali ne tre i grabila je ka Kalemegdanu, ne obratila ni pažnju na potpuno opusteli grad. Odtrenutka kada je stupila u park, poela je da osluškuje noć, strepeći da ne za uje potmuli rafal.

Još pet minuta ubrzanog hoda i ve je izbila na plato ispred Instituta. Doekaše je tišina i mrak. Odahnula je. Zgrada je bila pod alarmom i nije postojao način da se prodre unutra da da ne po ne piska i automatski signal koji e privu i helikopter pun specijalaca.

Zaokruila je pogledom po okolini i gotovo krikнула od radosti zapazivši ogromnu siluetu muškarca kako stoji na stotinjak koraka udaljenosti i posmatra je. Krenula je ka njemu.

Stajao je na samoj ivici zidina, miran, uspravan, veli anstven.

"Ovo je Breg Iskušenja", rekao je kada je prišla na par metara. "Tamo dole", pokazao je preko Ušća, "su Crvene Mornare... nepregledna prostranstva pod vodom i muljem. Kada Sunce zalazi presijava se crveno kroz ustajalu vodu. Moj narod nikada nije uspeo da savlada tu prepreku, nikada nismo dospeli sa druge strane mornare..."

"Ti govoriš sasvim normalno", primetila je Valerija ne bez iznenaenja. "Imaš li objašnjenja za svoj fantastičan govorni napredak?"

"Potrebna mi je pomoć..." rekao je jednostavno.

Valerija je zamurila i okrenula se na drugu stranu. Znala je šta je u pitanju, znala je sve, do poslednje sitnice.

Prišao joj je i ne no je privio uz sebe. O stali su tako dugo vremena, nem i, stopljeni svako sa svojim mislima, a ipak zajedno.

"Potrebna mi je... neophodna mi je taivotinja."

"Nema šanse. Najuvanijeivotibe u Vizantiji."

"Priaj mi o unutrašnjosti kule."

"Znaš šta. Nisi fer. Samo ja da priam. Pa shvati da imene zanimam milion stvari o tebi."

"Vremem i iste. Imam rok do sutra uve e..."

"Rok za šta? Da ukradeš zverku? Zaboravi, to naprosto nije mogu e. Gleđaj, ispod kule su trinivoa podruma, razumeš. E, pa u najdonjem podrumu je smeštenaivotinja i to u terarijum od neprobojnog stakla. A ako se staklo ipak probije, automatski se aktivira blokada i ceo sprat biva kao zaliven u metal. Nema izlaska dok ne do e policija, m nogo policajaca. Plus ubacuju gas za omamljivanje i gotov siivotinju mo da akim o eš uzeti u ruke, ali nemaš šta snjom da uradiš."

"Pomozim i da je uzmem u ruke", rekao je Hiron, pokornim, gotovo moleivim glasom.

Valerija se izvukla iz njegovog zagrljaja i odmakla dva koraka. Potraila je njegove o i i suoila sa njim.

"Kada bi sve ovo što se događalo nekog, bar nekog maledkog smisla, bilo bi mi lakše. Ovakvo, osećam se kao da se sve više zaglibljujem u apstrakciju. Završio u ludajima, nema šanse da me omiši... Okej, imam na umu da te uvedem u Institut, sredi u s Jevremom, obavim o nekakva ispitivanja na tebi, uzeti ti malo krvi, malo potkono tkivo, malo kose... biću neposredno u blizini ivotinje, verovatno uspeš da te ubacim baš na potrebno mesto, mada, ponavljam, sve to nema smisla, ali, posveti mi sada trunicu vremena, zadovolji delimično je znati elje..."

"Šta te zanima?"

"Šta me zanima? Bože, kakvo pitanje. Sve. Baš sve."

"To je mnogo opširno."

"Okej, vidim da postaješ sve veštiji i veštiji u govoru. Kako tako brzo uči ovaj, za tebe strani jezik?"

"Magija."

"Mogu misliti... ega još ima u tvom svetu, reci mi. Každa si potekao sa ovog istog mesta, ali iz vremena u kom nema grada, nema ni ega, samo o m o vara i reke. To može biti prilično udaljeno odavde, udaljeno vremenski... Jesu li reke veće ili manje, ili iste?"

"Nekad veće, nekad manje... dole je šuma", pokazivao je na Donji grad. "Nema ovog ostrva", pokazivao je na Ratno ostrvo."

"To je pre najmanje deset hiljada godina. Može i mnogo više. Milion. Ko zna? Konsultovao u stručnjake... mada em atomskom analizom tvog tela dobiti potpuno ta ne vrednosti u odnosu na vasionu kao vremenski koordinatni sistem... Kako zovete ovu zemlju?"

"Dovde je Sertan... dalje se ne ide."

Valerija je već videla natpis naučnog rada: L O V A C I Z S E R - T A N A. Moramo ga fotografisati, prikupiti što više podataka, damaralo joj je u glavi.

"Kako si dospao ovde?" upitala je naglas.

"Magija."

"To nije odgovor."

"Ne razumem se u magiju."

Skinuo je narukvicu sa svoje leve ruke i veštim pokretom je rastvorio. Paljivo, pod svetlošću obli nje svetiljke izva- dio je dve vrlo krute dlake, nalik ekinjama, dugačke najmanje petnaest santimetara.

"Dobio sam tri dlake. One su magija. Spalim jednu u ruci i ispunim i se jedna elja. Nije bilo kakva elja, ali ipak korisna. Odmah nakon dolaska i suo enja sa stravičnim okruženjem koje ovde vlada, shvatio sam da jednu dlaku moram utrošiti na to da mi daruje vašu moć"

govora... O djednom me zapljusnuše sve vaše reči, glavama i jebućala od podataka, bilo mi je potrebno neko vreme da sve to preberem i klasifikujem."

"Bogme, fantastičan napredak. Mismo em ovekuda utisnem o nov jezik u svest ili itavu enciklopediju, ali seansa traje skoro mesec dana."

"Magija je najmoćniji pokret na svetu. Jedna dlakami je neophodna za povratak, jednu u mom da upotrebiti da prodrem doivotinje..."

Paljivo je položio dlake nazad u narukvicu, sklopio je i zategao oko ruke. Valerija se nasmejala u sebi. Stravinokruenje - mogu misliti kako mu je izgledao svet u kome se obreo. Novi naslov joj se oblikovao u glavi: **MAGIJAMOĆNJAODNAUKE** ili **MAGIJAPRESKAE EONE** ili **NAUKANA KOLENIMA, LOVACIZ PRAISTORIJE MAGIJOM OTEOVANZEMALJCA.**

"Aivotinja", rekla je Valerija, "emuje ona nam enjena."

"Mojotac, gospodar Sertana je bolestan. Umire. Njegova smrt eznaiti kraj za Sertan, nas je sedmorica braće, nikada ne em o uspeli da podelimo kraljevstvo. Divljaci sa juga e nas napasti razjedinjene i verovatno naneti dosta štete. Otac mora preiveti još neko vreme, da se izvršipodelavlasti, da se uhodamo..."

"I tim isliš da e vam ta nedu nazverica spasti oca."

"Obred pepela je tako rekao, sveti plamen je sagoreo malo o eve krvi i u pepelu se ukazao lik zveri koju treba da donesemo u roku od tri dana."

"I to je bašivotinja koju si video na slici?"

"Da... bili smo u udu jer se ukazala zver potpuno nepoznata, i kada nas je svaka nada napustila, provi enje smo nam je pomoglo: vodom, na iš upanom drvetu, pristizala je traenaivotinja, stanovnik nedostupnog sveta..."

"Zanimljivo", re e Valerija, "ali kako ste svi onda dospeli ovde..."

"Jedan od moje braće ili više njih, ele o evu smrt... ne znam o koji, ali zliarobnik koji im slu i, dotad prikriven u svojoj moći i nameram a, videvši da nam bogovi pom a u, bacio je ininaivotinju i odagnao je iz našeg vremena... tako se odao... i pre nego što smo ga mogli naterati da opozoveivotinju ili bar otkrije poijem nagovoru to radi, oduzeo je sebiivot... onda su naši najvećim agovi upotre- bili sve što su znali da bi odredili gde se nalaziivotinja... i poslali me da je donesem."

"Apsurd. Ho eš da poverujem da vam je lakše da idete hiljadama godina kroz vreme umesto da odete par kilometara uzvod- no i prona e te drugi prim erak iste vrste."

"Uzvodno se ne ide..."

"A kroz vreme se ide."

Hiron je utao. Valerija se okrenu od njega, ostade neko vreme zagledana u gornji tok Dunava, zamisljaju i sveto kom e je upravo bilo re i...

"I šta ete uraditi jadnoj ivotinji."

Hiron je napravio kratku pauzu. "Ne znam , ali ne e ostati u ivotu. Takav je obred."

"I ti veruješ da e ti to spasti oca. Bolje da ti pokupimo penicilina i gomilu antibiotika odavde pa da sve to odneseš svom narodu. Naša nauka sada le i sve bolesti..."

Pogled Hirona je bio vrst, a re i hladne: "Naša magija je dosegla do vašeg sveta. Vaša nauka ne mo e da dosegne do nas. Kako onda o ekujete da e vaša nauka biti ja a od naše magije?"

Valerija se nasm ejala. "To su prazneverice. Pri aš pam etno, ali sum njam da razum eš i etvrtinu onoga što izgovoriš. D ele nas hiljade godina. Vaše znanje, tam rvica, utkana je u sadašnju civilizaciju, mo da je tek jedna cigla u m oru gra evina. N isam pam etna šta da inim , ali nije m i bliska pom isao da zarad pokušaja spasavanja nekakvog starca, pa bio on i car sveta od pre deset hiljada godina, rtvujem o nepro- cenjivo vredan prim erak nepoznate ivotinje. Apsurdno mi je sve to."

"Potrebna m i je pom o ", ponovio je Hiron.

"S lušaj, bilo m i je divno s tobom , hvala ti što si m e spasao od nasilnika, hvala ti za nezaboravno ve e, ali sve to nije dovoljno da bih izdala svoj narod, svoje prijatelje i sarad-

nike. Da em o ti antibiotike koji e ga sasvim sigurno spa- sti. Ako mo ete da šaljete ljude kroz vreme, pošaljite oca, m i em o ga ovde zale iti i vratiti vam ga... sve to mo gu da organizujem , ali ne tra ida ubijam nedu nu ivotinju."

Hironov pogled je bio led. "N osiš m o je dete", sam o je rekao, "i potrebna m i je tvoja pom o ."

7

Valerija je ustala u osam sati. O tišla je do prodavnice G U L I V E R i kupila najve i postoje i broj jakne, košulje, pantalone, cipele i arapa, gledaju ida sve to bude koliko- toliko upareno. O nda se vratila u stan i probudila Hirona. inilo joj se da spava previše vrsto za jednog varvarina. Ponovo je po e nagrizati crv sum nje, pozvala je Jevrema i u par re im u najavila da e dovesti Hirona ida sve bude sprem no na Institutu za kompletno klasifikovanje. "Imamo sam o tri sata za sve analize, rentgen, EEG ... sve što nam padne na pam et. Tri sata, organizujte to kako znate i ume- te."

" ekaj, devoj ice", rekao je. "Razm isljao sam ceo dan o tom tvom varvarinu i pade m inešto na pam et, nešto u osnovi fantasti no, ali ipak najlogi nije... posmatrano sa stanovi- šta koincidencija."

"S lušam ..."

"G ledaj, zar ne bi bilo najprihvatljivije rešenje da je varvarin tako e vanzem aljac, i to sa iste planete sa koje je upu ena ivotinja?"

"Ne, on je vrlo, vrlo primitivan..."

"Ma, on jeste, ali gospodari te planete nisu. Mo da su iz nekog nam a potpuno nepoznatog razloga uputili ivotinju, a onda i primitivca... Ko zna šta je slede e."

"Urim , pri a em o kada do em . N em a potrebe da sada razm atra- mo apsolutno sve opcije - previše ih je. U radi em o testove, rentgen, EEG , m islim , ako m i nem am o tehnologiju da utvrdim o je li ovek ili alien, ne znam ko im a. O ke j, vidim o se."

"Vidimo se."

Za tren je razm išljala o nastaloj situaciji. Jevrem ova varijanta je ak i mogla da bude istinita, onda je H iron najob i niji, najodvratniji, najprepredeniji la ov u celom svem iru. N ije znala zašto, ali ta varijanta joj n ije bila bliska. Sam o je bila sigurna da m ora im ati neki rezultat, nekakvu zvani nu potvrdu pre isteka tih tri sata ispitiva- nja, jer je od toga zavisilo njeno dalje ponašanje.

Za doru ak m u je obezbedila kilogram bureka sm esom i pet jogurta. utke, sve je pojeo i popio, uopšte ne pokazuju i kakav je utisak hrana na njega ostav ila.

"Divno je spremati za tebe", rekla m u je. "N isi probirljiv, a jelo ceniš sam o po raspolo ivoj koli ini. Š teta što nem aš više vrem ena da ti pripreim neki od specijaliteta. Mo da bih m ogla da te zaposilim kao degustatora..."

Gledao ju je zbunjenim pogledom i shvatila je da je opet preterala sa informacijama i asocijacijama. "Zaboravi", samo je rekla.

A kasnije, dok su lagano hodali ka Institutu, upitala ga je: "K ako znaš da sam zatrudnela..."

"O se am ..."

"O se aš?"

"Da."

"N isam znala da su m uškarci iz prošlosti sposobni za to. A ko nam prodáš recept, obogati eš se."

O pet je u tao. V alerija, kontro liši se, previše re i...

"K oliko im aš dece... tam o, u tom svetu?"

"Nekoliko... sva su mala."

"A ena?"

"A ko po eš sam nom , bi eš kraljica."

"H a. ive u u pe ini i pripada em i sedm ina pustinje..."

"Ne živim o upe inam a... im am o sve što nam je potrebno. A ko ti se ne dopadne uvek te mo em o vratiti..."

"Bo e, je li ovo mogu e? O vaj praistorijski ovek m inudi da putujem kroz vreme spaljivanjem dlake... da odbacim sve što sam uivotu u ila, sve što znam, sve do ega sam prodrila logikom i istra iva kim radom i po nem da bacam vrelo ug- ljevlje"

Na Institutu je vladala u urbana atm osfera. Prva osoba koju je sre la bio je R ista u tura. Pogledao je Hirona, i izmakao se u stranu dobrih dva metra.

"Š ta je, švaleru", nije izdr ala, "ne dopada ti se m ojnovi de ko."

Nije kom entarisao, a ona se sa stepenica okrenula još jedan- put da su ivanjem snim injegov zaprepaš eno-zavidno-sabla - njen pogled.

"Idem o", po urivao ju je Jevrem . "O vuda... ovuda... dakle, to je taj momak. Da budem iskren, m islio sam da preteruješ." A onda joj je gotovo šapnuo na uvo: "Sada sam sasvim siguran da je alien. O vako nešto nikada nije postojalo na Zem lji. Pogledaj m u elo, prav ilno, razvijeno do stadijuma normalne ljudskosti. Sre om, pozvao sam troje prijatelja sa paleonto- logije koji e ga detaljno istra iti."

D va m uškarca i jedna ena su rasklapali neku aparaturu u prostoriji u koju su ušli. Jevrem ih pozva: "O vo je V alerija A nt, m ojnadra i saradnik, a ovo je njen poznanik sa drugog sveta, koji je predm etnaše pa nje... ovo su Jelena, M irko i E ntoni."

O bi na, nekarakteristi na lica. Jelena i M irko su bili u radnim m antilim a, E ntoni u sve arskom odelu, m alo neprim ere- nom trenutku i mestu, ali delovali su okej.

"Hirone", rekla je V alerija, "ovi ljudi e raditi neke stvari s tobom, m o da ti nanesu m ali bol... ali oni ti ne misle zlo. Nemoj ih pobiti zbog toga..."

"D a li... da li je baš bezbedno da m om ak bude slobodan?" up itao je E ntoni.

"On je ovde svojom voljom. D obili ste tri sata da m u radite šta ho ete. O n e sve istrpeti, ipak, ne budite baš previše neprijatni."

"B i e u redu, b i e u redu", sm irivao je Jevrem . "V alerija, idem o m alo do m ene, treba nešto da ti poka em ."

Krenula je, zastala. Nemir, nemir, nemir... nešto se doga a- lo, ose ala je to u vazduhu, u pokretima, u sveprisutnoj nervoziji. Hiron je stajao i udisao vazduh - duboko, ispituju- e. inilo joj se da nešto ho e da joj ka e, da ose a nešto svojim instinktom zveri.

"Idemo", povukao ju je Jevrem. "Sve e biti u redu. D ivljak se m alo uznem irio."

Krenuli su ka Jevrem ovom radnom kabinetu. V alerija je po ela da razm išlja o ljudim a koje je Jevrem doveo. Pre svega, zar Institut nema dovoljno kvalifikovane ljude. Palentolozi, dobro, ali sve ostalo... Onaj E ntoni je prenervozan... Bo e, šta se ovde doga a?

I Jevrem joj je bio nekako drugačiji, napetiji... Valerija je zamislila i poela da rasteruje crme misli iz glave. Ili sam ja ta koja je napeta, pa mi sve izgleda naopako.

"Gledaj", poeo je Jevrem odmah nakon što su ušli. "Taj Hiron, ili kako li se ve zove, izuzetno nam je važna. Moramo o njoj zadržati po svaku cenu."

"Ne dolazi u obzir. Obećala sam mu..."

"Ma, obećanja... šta vrede obećanja primitivcu?"

O krenula se na drugu stranu, guše i nezadovoljstvo. Šta se događa ovom ovjeku, je li to onaj dobrodušni i kica koji mi omoriše celog života?

"Moram do WC-a", samo je rekla, ustajući. "Pristavi kafu."

Stvarno joj je bio potreban WC, ali ne samo to. Tihom je strala sprat ispod, pokušavajući nekog da pronađe. Pustoš je bila gotovo bolna, niko nije ranio u Institut. U trenutku kada je ve izgubila nadu pojavio se Rista u tura. Oti su mu se još uvek caklile od pogleda na Hirona.

"u tura", pozvala ga je tiho. "Da li bi mi nešto učinio?"

"Za tebe sve luče... skoro sve. Ne traži da bijem onog gma-lja."

"Ne", nasmejala se Valerija. "On je u podrumu, prvi nivo, vrše ispitivanja na njemu. Pojavi se i reci da sam te ja poslala da uradiš jedan test. Ne smiju te odbiti... Možeš li to da uradiš. Potreban mi je hitan rezultat, da vidim kom' u se carstvu privoleti."

"Mogu... ali koji test?"

"Test atomске strukture... potrebna mi je starost objekta, što preciznije... sumnjam o da pripada nekom drugom vremenu."

u tura je zastao. "Koji deo tela da mu uzmem? Jesi li sigurna da me neće ubiti zbog toga?"

"Nisam. Nisam. Po uri, možeš valjda nešto da rizikuješ za nauku?"

U strala je sprat gore i, zastala da se primiri i povratu normalno disanje, onda ušla polako kod Jevrema. Jedna ideja joj se poela kristalizovati.

"Zašto nismo uradili test atomске strukture za uhvaenu životinju..."

"Ne znam", sledećeramenim a Jevrem. Upravo je delio kafu u dve šolje.

"Daj mi cigaru", rekla je Valerija, zavalivši se u neudobnoj stolici.

"Možemo to sada da uradimo", govorio je on, paljivo je posmatrajući.

Nemir poe da rastra Valeriju. Previše stvari je izmicalo kontroli. Jevrem se zalagao upravo za njen plan, da na kratko izvade životinju iz najdonjeg podruma. Da li ju je otkrio, da li joj

nesvesno ili svesno pomaže, da li joj pripremaju nekakvu zamku. Pomozi mi da je uzmem u ruke, sejala se Hironovih reči, Bole, je li to neki ritual? Šta će se onda desiti? A li bilo joj je jasno šta Jevrem pokušava da joj kaže - da bi se ivotinja pomerala bilo kuda izvan kaveza potrebna su dva potpisana redovnih služenika: njegov i njen.

Posmatrali su se pravo u oči. Kakva je to igra, pitala se. Gledala je potpuno nepoznate oči, potpuno nepoznatog oveka. Crte lica, bore, senke, sve je bilo tu, ali opšti utisak je bio drugačiji...

"Zašto da ne", rekla je. Ovim odgovarajući, odgovornost je biti podeljena, šta god da se desi.

Nedotakavši svoju kafu, Jevrem je ustao. "Hajdemo, da sredimo te formalnosti. Treba da spojim o Hirona i ivotinju, da vidim o da li pripadaju istom svetu, da li će se prepoznati..."

Valerija je ugasila polovinu cigarete, srknula dva vrele gutljaja i krenula. Ali u glavi joj je bubnjalo: opasnost, opasnost, sve se odvijaju upravo onako kako treba, nemoguće je da se sve odigra tako lako, nemoguće...

"Treba nam neko da ponese prenosni kavez", rekla je.

"Ja u... nije teško..."

Valerija je hodala sve ukrućenijim i ukrućenijim koracima. Kao u transu, prošla je kroz dva nivoa kontrole i potpisala nalog za poluasovno odsustvo ivotinje. Dok su je Baskin i Jevrem lovili mrežom po kavezu, ona je povukla Karfiola u stranu.

"Zar vam nije dosadno da danima igrate samo šah? Verovatno i sanjaš samo figure, a?"

"Plaćen sam da sedim ovde i bludim. Da sam završio škole verovatno bih gubio vreme na nekom spratu iznad..."

Nasmejala se, onda mu se približila najbliže što je mogla i prošaptala: "Sumnjivo mi je ovo, nešto se događa, pozovi obezbeđenje, neka neupadljivo okruže zgradu."

"Šta..."

Stavila je prst na usta i sevnula oči prema njemu.

"Karfiol nije tako loše ime. Mogao si da ne voliš, recimo, boraniju ili praziluk, bilo bi mnogo gore."

Oprezno je pogledala prema Jevremu, ali on je bio suviše zauzet da bi išta uočio. Ivtinja se očajnički otimala, kao da i sama predose neku zamku.

Valeriji se sve mutilo u glavi, gomile informacija i događaja koje su je zapljuskivale poslednjih dana, pretile su da je nadvladaju i potope. U naletim a joj se činilo da svi lažu, da je ko zna šta u pitanju, onda opet da svi govore istinu i da su se tu urotile sile svih svetova, prošlih i tuđih, da odigraju svoj ples sudbine, tu na... Bregu Iskušanja. Podsvest joj vrisnu u nemiru. Breg Iskušanja, da li je Hiron pokušao da je upozori na nešto - da nije sve ovo,

celokupna ova zabava samo test za njih u Institutu, fantastičan, genijalni test kojim će se odbaciti slabi i podložni...

"Nemogu više", izgovorila je glasno. "Budu negde gore."

Bez daljih objašnjenja, uputivši jedan dug, višeznačan pogled Karfiolu, umorno je otišla do lifta. Izabrala je najgornje dugme i izašla na krov. Bio je lep, sunčan dan. Ovo vreme je potpuno pomahnitalo, oktobar je, nekada su oktobrom duvali vetrovi, padale kiše, čak su i snegovi umeli da se našale... a nekada, još davnije, ovde su bile morevare, Crvene morevare i još pre toga veliko more, ima površina vode prekrivala je sve. Moćda je ovo mesto na kom stojim, mislila je Valerija, prvo izbilo iz vode kada je more polelo da odumire... moćda je ogromna, neprohodna morevarena kojoj Heron priča, deo tog nekadašnjeg mora, moćda je taj Heronov svet nestao pre više desetina miliona godina...

Onda se preнула i krenula brzo nadole. Moram prvo pronaći uturu, potreban mi je taj podatak, taj prokleti podatak...

Nezemaljski urlik se prolomio Institutom. Mahinalno, ne razmišljajući i sjurila se do prostrije u kojoj je ostavila Hirona.

Trenutak pre nego što se u nju razabrala je ljutit Jevremov glas: "Kako ste dozvolili da se probudi?"

"Dali smo mu dozu za uspavlivanje nosoroga u trku... ko je mogao pomisliti..."

Valerija je naglo otvorila vrata i kriknula: "Stanite!"

Scena je bila fantastična: Heron, raskrvavljenih zglavaka kojim je pokidao kanap, uspravljen u punoj visini, besan kao ranjena zver, razbacao je ljude i aparaturu oko sebe. Jevrem, tik ispred nje, ispustio je kavez sa životinjom na pod. Entoni je pokušavao da nanišanipištoljem za uspavlivanje. Ona u mantilu lećala je kraj stola bez svesti, drugim uškarac, povrećene glave i neobično prelomljene ruke puzao je u stranu.

"Jevreme", ciknula je Valerija. "Zar ti da prodaš... zar ti..."

"Tišina. Niko te ništa nije pitao."

"Jevreme... kom e? Ko je ovaj smešni ovek?"

Entoni je samo frknuo nišane i u ogromna Heronova lećala.

"Reci mi da bude miran, nemogu ga promašiti odavde, reci mi da saraćuje..."

Heronov pogled je uronio u njen. Zaćudo, Valerija otkrimiru njima. Čak se i nešto kao osmeh pojavilo u uglu njegovih usana.

Onda Entoni povuće obarać. Ništa se nije dogodilo. Heron se nije ni trgao.

"Ne!" kriknula je Valerija. "Nemate šanse, gomilo kretena. Već je pozvano obezbećenje. Karfiol je to uradio. Ako se napregnute ućete helikopter..."

Jevrem se nasmejavao grleno, izveštaeno.

"Gusko... Karfiol je naš od početka. A tim orašum reti, jer previše znaš."

Entoni ispali još jednu uspavljujuću dozu u Hironova leđa.

Najednom, nastade pakao. Hiron se munjevito okrenuo, i pre nego što je Entoni stigao da trepne, istrigao mu revolver zajedno s rukom iz ramena. Krik i krv prsnuše po njima.

Još korak i stari Jevrem pade pogođen strahovitim udarcem odozgo. Valeriji se učinilo da uje kako mu puca vrat i pršljen. Hiron je posrnuo. Onda se pridigao. Droga ga je lomila, jedva se dovukao se do staklene posude i poneo je.

"Idemo na krov..."

Gotovo da je bauljao stepenicama, na poslednjoj etapi puta kroz strmi hodnik jedva da se uspeo provlačiti.

Na krovu ih dočeka snažan zvuk helikoptera. Glas iz megafona probijao im je bubne opne.

"Predajte se. Zgrada je opkoljena."

U strahu, Valerija se osvrnu. Na svega deset metara udaljenosti lebdeo je policijski helikopter.

"Ideš li sam nom?" upitao je Hiron, skidajući narukvicu.

"Ne... ne mogu... ja pripadam ovde."

Izvadio je dlake iz narukvice i pružio joj jednu. "Spali je kada budeš spremna da mi se pridružiš... bilo kada."

"Kako..."

Učinilo se da će konačno klonuti. Spolja je dopiralo zavijanje policijskih sirena, glasovi su ispunjavali kulu i približavali se, zvuk megafona je postao samo nerazumljiva buka.

Hiron je zavukao dlaku u naročiti otvor na narukvici i povukao. Planula je. Pogledao je Valeriju i toplo joj se nasmešio. Onda je dograbio stakleni kavez i, na ukaz Valerije i svih koji su posmatrali scenu, skočio sa ruba krova u prazninu.

Valerija je klonula bez krika.

8

Prvo je postala svesna bio je bol u levoj šaci. S mukom se pomerila i otkrila da neverovatnom snagom steče crnu dlaku. Onda je postala svesna da le i u potkrovlju, na im provizovanom ležaju... oko nje se tiskali ljudi... ko lege, policajci, obezbeđenje... desetak njih najmanje.

"Postavi em o vam neka pitanja..." za u la je glas tik kraj svog desnog uveta. Jedan ovek u uniformi je sedeo uz njeno uzglavlje.

"Nemojte", samo je rekla.

"H ej, razlaz narode", viknuo je ovek, "dajte joj vazduha. O stadoše sam o on i R ista u tura."

"Ja sam pozvao policiju", rekao je u tura.

"H iron... šta je s njim?"

"O vek koji je sko io, pa, vidite, nem a ga... ispario je. M o da biste vi nešto više znali o tome."

"Znala bih, ali ne odmah. ekajte da se saberem .P reviše se toga od igralu u ova tri dana." N eprim etnim pokretom savila je dlaku i gumula je d ep - njena propusnica za drugi svet. O nda je pokušala da se ispravi, uspela uz pom o oveka i u ture.

"Im e m u je H iron... i ne ete verovati, ali dolazi iz vrlo daleke prošlosti. S lu aj je zam ršen, inspektore, ubica je davno umro..."

"Pa ne baš", rekao je u tura. "N apravio sam proveru atom ske struk ture, ek ipa pokušava da otkloni eventualne greške, ipak, slobodan sam da tvrdim da e taj... H iron, ovek tvojih snova, biti ro en tek za nešto više od sedam hiljada godina."

"Opa", otelo se Valeriji.

"G ospo ice, neprijatno m i je što m oram da vam ka em , ali m ora em o da vas uhapsim o dok se ne razjasne svi detalji oko kra e ivo tin je."

"Kakve veze ja imam s tim. Hvatajte Karfiola, naterajte ga da prizna da sam mu sugerisala da pozove obezbe enje. N e m o ete m i natovariti takvu stvar na vrat..."

"M o da ne m o em o, a m o da i m o em o. N ikako niste sasvim isti u svem u ovom e. Sve prostorije u Institutu su ozvu ene, zabele eno je nekoliko interesantnih razgovora."

S nevericom V alerija je gledala u u turino lice koje joj se cerilo.

"O B o e, ova zem lja je pred propaš u, kakvi ljudi rade za policiju... M ogu li da dobijem jednu cigaretu?"

"Svakako", rekao je inspektor i otvorio joj svoju tabakeru.

"I vatru..." tiho je dodala.